

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ (ΝΕΟ ΣΥΣΤΗΜΑ)

ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ (ΠΑΛΑΙΟ ΣΥΣΤΗΜΑ)

18 ΜΑΪΟΥ 2016

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Οι απαντήσεις είναι ενδεικτικές

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

A. Μετάφραση

Και με ανάλογο τρόπο και οι οικοδόμοι και όλοι οι άλλοι τεχνίτες. Δηλαδή χτίζοντας με καλό τρόπο σπίτια θα γίνουν καλοί οικοδόμοι, όμως χτίζοντας με κακό τρόπο, κακοί. Γιατί, αν δε συνέβαιναν έτσι τα πράγματα, καθόλου δε θα χρειαζόταν ο άνθρωπος που θα δίδασκε, αλλά όλοι οι τεχνίτες θα ήταν καλοί ή κακοί από τη γέννησή τους. Το ίδιο λοιπόν συμβαίνει και με τις αρετές: δηλαδή με το να κάνουμε όσα συμβαίνουν στη συναλλαγή μας με τους άλλους ανθρώπους γινόμαστε άλλοι δίκαιοι, άλλοι άδικοι, εγώ με το να κάνουμε επίσης όσα έχουν μέσα τους το στοιχείο του φόβου και με το να συνηθίζουμε να φοβόμαστε ή να έχουμε θάρρος, γινόμαστε άλλοι ανδρείοι άλλοι δειλοί. Όμοια συμβαίνει και με τις επιθυμίες και με τις εξάψεις της οργής μας: δηλαδή άλλοι γίνονται συνετοί και πρῶτοι, άλλοι ασυγκράτητοι και οξύθυμοι, με το να συμπεριφέρονται σ' αυτές τις περιστάσεις οι πρώτοι μ' αυτόν τον συγκεκριμένο τρόπο, οι δεύτεροι με τον άλλον. Λοιπόν με ένα λόγο τα μόνιμα στοιχεία (του) χαρακτήρα μας διαμορφώνονται από τις αντίστοιχες ενέργειες. Γι' αυτό πρέπει να προσδίδουμε μια ορισμένη ποιότητα στις ενέργειές μας, διότι ανάλογα με τις διαφορές τους διαμορφώνονται τα μόνιμα στοιχεία του χαρακτήρα μας.

B.1

« και διαφέρει τούτῳ πολιτεία πολιτείας ἀγαθῆ φαύλης».

Η φράση αυτή του κειμένου δημιουργεί προβληματισμό και πρέπει να γίνουν οι ακόλουθες παρατηρήσεις: Ο Αριστοτέλης συνήθως κάνει διάκριση ανάμεσα στα ορθά πολιτεύματα και τις παρεκβάσεις τους, δηλαδή τις εκτροπές από αυτά. Αυτή τη διάκριση τη συναντούμε στο έργο του «Πολιτικά». Εδώ όμως δεν αναφέρεται σ' αυτό, εδώ προϋποτίθεται ότι ο νομοθέτης επιδιώκει σε κάθε περίπτωση το καλό των πολιτών, απλώς μπορεί να μην έχει πάντοτε επιτυχία στον στόχο του αυτόν. Παρόμοια, σε

άλλο χωρίο των Ηθικών Νικομαχείων, ο Αριστοτέλης κάνει λόγο για νόμο που είναι κείμενος ὀρθῶς και έχει επιτυχία, και για νόμο ἀπεσχεδιασμένον (δηλαδή προχειροφτιαγμένο), που δεν έχει επιτυχία. Είναι φανερό από τα συμφραζόμενα ότι ο Αριστοτέλης θέλει να πει: όταν μιλούμε για διαφορά πολιτεύματος από πολίτευμα, εννοούμε ότι με το ένα οι πολίτες ασκήθηκαν περισσότερο στην αρετή, με το άλλο λιγότερο. Είναι φανερό πως στο χωρίο που μας απασχολεί, ο Αριστοτέλης δε μιλά για καλά και κακά πολιτεύματα. Όσο εξαρτάται από τους νομοθέτες, όλα τα πολιτεύματα - έτσι πιστεύει εδώ ο Αριστοτέλης - είναι καλά, αφού όλων των νομοθετών η πρόθεση είναι να κάνουν τους πολίτες ενάρετους. Αν τελικά διαπιστώνουμε διαφορά πολιτεύματος από πολίτευμα, πρόκειται ουσιαστικά για διαφορά ως προς τον βαθμό τελειότητας. Η διάκριση δηλαδή των πολιτευμάτων σε ανώτερα (ἀγαθά) και σε κατώτερα (φαῦλα) γίνεται με κριτήριο τη μεγαλύτερη ή μικρότερη βοήθεια που προσφέρουν στον πολίτη οι νομοθέτες για να κατακτήσει, με τη δική τους καθοδήγηση, την αρετή.

«καὶ διὰ τῶν αὐτῶν καὶ γίνεται πᾶσα ἀρετὴ καὶ φθείρεται»

Οι έννοιες **γένεσις-φθορά** αποτελούν θεμελιώδες αντιθετικό ζεύγος ήδη από τις απαρχές της φιλοσοφικής σκέψης (κι ένα έργο του Αριστοτέλη έχει τον τίτλο *Περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς*). Ο Αριστοτέλης συνεχίζει να αναφέρεται στον τρόπο με τον οποίο πραγματώνεται η ηθική αρετή, επιμένοντας ότι για την κατάκτησή της προηγείται η πράξη (η επανάληψη, η εξάσκηση - ο εθισμός). Στο πλαίσιο αυτής της θέσης προσθέτει ότι κάθε μοσφή ηθικής αρετής, είτε αυτή γίνεται είτε φθείρεται, έχει ως αφετηρία της τις ίδιες αιτίες και τα ίδια μέσα. Και αναφέρει τα παραδείγματα με τους κιθαριστές και τους οικοδόμους, για να δείξει ότι με την καλή εξάσκηση (**εὖ**) πετυχαίνει κανείς το στόχο του, ενώ με την κακή (**κακῶς**) αποτυχαίνει (η καλή ή η κακή εξάσκηση είναι το κριτήριο για την κατάκτηση ή όχι του στόχου).

«ἐκ τῶν ὁμοίων ἐνεργειῶν αἱ ἕξεις γίνονται»

Η λέξη ἕξις παράγεται από το αρχικό θέμα του ρήματος ἔχω και την παραγωγική κατάληξη -σις, η οποία δηλώνει ενέργεια. Η αρχική σημασία στα αρχαία ελληνικά είναι το να έχει ή να κατέχει κανείς συνέχεια κάτι που το έχει αποκτήσει. Ο Αριστοτέλης χρησιμοποιεί τη λέξη ἕξις με τη σημασία της μόνιμης κατάστασης, της ιδιότητας που προκύπτει από τη συνήθεια ή από την άσκηση δίνοντάς της ηθικό περιεχόμενο: δηλαδή, ἕξεις είναι τα μόνιμα γνωρίσματα του χαρακτήρα μας, καλά ή κακά.

Ο βαθμιαίος τρόπος κατάκτησης της αρετής φαίνεται από τη λέξη ἕξις, που έχει ενεργητική και επαναληπτική σημασία, από το θῆμα γίνονται που δείχνουν ότι οι ἕξεις είναι αποτέλεσμα ὁμοίων ενεργειῶν. Ὅπως διαβάζουμε αλλού στα Ηθικά Νικομάχεια, συμβαίνει και το αντίστροφο: οι ἕξεις γίνονται η πηγή των αντίστοιχων ενεργειῶν, και ἔτσι δημιουργείται ἕνας κύκλος. Ἀς πάρουμε ως παράδειγμα την ἀνδρεία: συνηθίζοντας να περιφρονούμε τους κινδύνους γινόμαστε ἀνδρείοι, και, αφού γίνουμε ἀνδρείοι, μπορούμε να αντιμετωπίσουμε ἀκόμη καλύτερα αυτά που προκαλούν φόβο.

B.2

α) Ο Ἀριστοτέλης στην προσπάθεια του να αποδείξει ότι οι ηθικές αρετές δεν υπάρχουν στον ἄνθρωπο εκ φύσεως ἀλλά είναι αποτέλεσμα εθισμού, τις συσχετίζει με τις πρακτικές τέχνες χρησιμοποιώντας τη μέθοδο της αναλογίας («Ἐτι ἐκ τῶν αὐτῶν καὶ διὰ τῶν αὐτῶν καὶ γίνεται πᾶσα ἀρετὴ καὶ φθείρεται, ὁμοίως δὲ καὶ τέχνη», «Οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρετῶν ἔχει»). Ὑπάρχει δηλαδή ομοιότητα στον τρόπο ἀπόκτησης των πρακτικῶν τεχνῶν καὶ των ηθικῶν αρετῶν. Ἀλλωστε, πρόκειται καὶ στις δύο περιπτώσεις για δυνάμεις ἐξ ἔθους.

Ο συλλογισμὸς που ἀφορᾷ την ἐκμάθηση των τεχνῶν ολοκληρώνεται με το τροπικὸ ἐπιχείρημα οὕτω, το οποίο συγχρόνως υποδηλώνει ἀναλογικὴ θεώρηση του θέματος. Ο συμπερασματικὸς σύνδεσμος **δὴ** ἀνακεφαλαιώνει καὶ συγχρόνως εἰσάγει νέο συλλογισμό ως συμπέρασμα του πρώτου. Τέλος, ὁ προσθετικὸς **καὶ** εἰσάγει την προσθήκη νέου επιχειρήματος.

β) Ὅτι συμβαίνει λοιπὸν με τις τέχνες συμβαίνει καὶ με τις αρετές («οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρετῶν ἔχει») : αποκτᾶ κανεὶς ηθικὴ ἀρετὴ, ἀν πρώτα εθιστεῖ καλὰ με ηθικὲς πράξεις, καὶ συνηθίσει σ' αυτές. Οἱ καλοὶ ἢ οἱ κακοὶ τρόποι δράσης δημιουργοῦν καλὲς ἢ κακὲς συνήθειες που συντελοῦν ἀντίστοιχα στην ἀπόκτηση ἢ ὄχι των ηθικῶν αρετῶν. Ο Ἀριστοτέλης, ὡς εμπειρικός φιλόσοφος, χρησιμοποιεῖ παραδείγματα ἀπὸ διάφορες περιστάσεις της καθημερινῆς ζωῆς. Συγκεκριμένα :

- ἄλλοι γίνονται δίκαιοι καὶ ἄλλοι ἀδικοὶ ἀνάλογα με την ποιότητα συμπεριφορᾶς τους στις συναλλαγές με τους ἄλλους ἀνθρώπους («πράττοντες γὰρ ...οἱ μὲν δίκαιοι οἱ δὲ ἀδικοὶ»)
- σε ὅσα προξενοῦν φόβο ἄλλοι συνηθίζουν να φοβοῦνται καὶ γ'αυτὸ γίνονται δειλοὶ ἐνῶ αὐτοὶ που δείχνουν θάρρος γίνονται γενναῖοι («πράττοντες δὲ τὰ ἐν τοῖς δεινοῖς ... οἱ δὲ δειλοὶ»)
- κατὰ ἀντίστοιχο τρόπο καὶ με τις ἐπιθυμίες, δηλαδή ἄλλοι συνηθίζουν να τις αντιμετωπίζουν συγκρατημένα καὶ γίνονται

εγκρατείς ενώ άλλοι που υποκύπτουν σ' αυτές γίνονται ακόλαστοι («περί τὰς ἐπιθυμίας: οἱ μὲν γὰρ σώφρονες - οἱ δ' ἀκόλαστοι»)

- τέλος, ως προς τα γεγονότα που προξενούν οργή άλλοι τα αντιμετωπίζουν ήρεμα και γίνονται πράοι ενώ άλλοι με τρόπο βίαιο και γίνονται οξύθυμοι («περί τὰς ὀργῶν: πρᾶοι- ὀργίλοι»).

Δύο είναι οι τρόποι, λοιπόν, με τους οποίους συμπεριφερόμαστε στην καθημέρα από τις διάφορες περιπτώσεις της καθημερινής ζωής. Με τον ένα τρόπο αποκτούμε αρετές, με τον άλλο όμως όχι. Αυτή η διάκριση σε δύο τρόπους συμπεριφοράς εκφράζεται στο κείμενο χαρακτηριστικά με τα πολλά αντιθετικά ζεύγη (το ζεύγος των συνδέσμων μὲν - δέ και με τα δύο σὺ τωσί).

Επιλογικά, ο Αριστοτέλης με τρόπο επαγωγικό καταλήγει στο συμπέρασμα ότι όχι μόνο οι αρετές αλλά γενικά όλα τα μόνιμα στοιχεία του χαρακτήρα μας διαμορφώνονται με όμοιους τρόπους συμπεριφοράς («Καὶ ἐνὶ δὴ λόγῳ ἐκ τῶν ὁμοίων ἐνεργειῶν αἱ ἕξεις γίνονται»).

B.3 Σχολικό βιβλίο σελ.128 «Ένας τέτοιος λόγιος ψυχοσύνθεση του Πλάτωνα»

B.4 γηγενής: γινόμενον (και ὅλοι οἱ τύποι τοῦ γίγνομαι του κειμένου)
ἔσθλος: ἐστίν (και ὅλοι οἱ τύποι τοῦ εἶμι του κειμένου)
μισαλλοδοξία: συναλλάγμασι
δέος: δεινοῖς, δειλοί
στρεβλός: ἀναστρέφεσθαι

Γ. Αδίδακτο κείμενο

Μετάφραση

Μου φαίνεσαι ότι αναφέρεις ικανοποιητική απόδειξη, είπα εγώ, ότι δηλαδή δεν είναι η τέχνη των ρητόρων αυτή, την οποία αν την αποκτήσει κανείς, θα μπορούσε να γίνει ευτυχισμένος. Κι όμως εγώ νόμιζα πως κάπου εδώ θα φανεί η επιστήμη την οποία βέβαια αναζητούμε τόση ώρα. Και μάλιστα οι ίδιοι οι άντρες, οι ρήτορες, κάθε φορά που τους συναναστρέφομαι, Κλεινία, μου φαίνονται ότι είναι πάνσοφοι και η ίδια η τέχνη τους σχεδόν θεϊκή και υψηλή. Και, αληθινά, δεν είναι καθόλου παράξενο. Γιατί αυτή αποτελεί μέρος της τέχνης των μάγων και είναι λίγο κατώτερη από εκείνη. Γιατί η τέχνη των μάγων αφενός γητεύει τις οχιές και τα σφαλάγκια και τους σκορπιούς και τα άλλα θηρία και τις ασθένειες, η τέχνη των ρητόρων αφετέρου τυχαίνει να γητεύει και να

καταπραΰνει τους δικαστές και όσους συμμετέχουν στις συνελεύσεις του δήμου και τα υπόλοιπα πλήθη.

Γ2. ἔφην: φάτε
κτησάμενος: ἐκτῶ
τις: τινῶν
εὐδαίμων: (ῶ) εὐδαιμον
ῶμην: ῶήθη
φανήσεσθαι: πεφάνθω
πάλαι: παλαιότερον
κήλησις: (ῶ) κήλησι
τυγχάνει: τύχοιεν
οὔσα: ἐσομέναις

Γ3α μοι: δοτική προσωπική του κρίνοντος προσώπου στο δοκεῖς
εὐδαίμων: κατηγορούμενο στο τις από το ἄν εἶη
ἦν: αντικείμενο στο ζητοῦμεν
ἐκείνης: γενική συγκριτική στο ὑποδεσπέρα
οὔσα: κατηγορηματική μετοχή από το τυγχάνει και αναφέρεται στο υποκείμενο ἢ τέχνη

Γ3β αναγνώριση: κτησάμενος: υποθετική μετοχή, συνημμένη στο υποκείμενο τις
ἀνάλυση: εἰ κτήσαιο
αιτιολόγηση: σχηματίζεται δευτερεύουσα υποθετική πρόταση με εἰ + ευκτική και με ἀπόδοση δυνητική ευκτική (ἄν εἶη) δηλώνεται ἡ ἀπλή σκέψη του λέγοντος.